

което са е приближало се повече и повече камъ столнината на Византия и което е посѣяло камъ себѣ си въ сжрцата на ромео-гржците извжнрѣдна ненависть; 2) Ние никога не можеме да повѣрваме, че единъ не славянинъ (а още и гржкъ) ще да са рѣши да работи така енергически за распространението на славянското просвѣщение почти у сичките славянски племена и че ще да дѣйствиува противъ общото убѣждение на своите братия, които сж говорили, че надписътъ на христовиятъ кржстъ е билъ написанъ само на три езика (на еврейски, на гржцки и на латински), слѣдователно другите езици не сж благословенни отъ бога и другите народи нѣматъ право да са молатъ богу съ свояятъ собственъ езикъ. Ако сжвременните историци да би обжрнали малко по-голѣмо внимание на онзи духъ, който царува въ литературните произвѣдения почти на сичките византийски писатели, то би трѣбало да са сжгласатъ съ назе, че гржкътъ и въ оние времена е билъ такавъ, какавъто е днесъ. И така, нека говори кой що ще, а ние ще да кажеме пжрви и послѣдни пжтъ, че главната цѣль, която е накарала солунските братия да изнамѣратъ особена азбука за своятъ народъ и да преведатъ свѣщенните книги, е била народна или политическа. Ако Кирилъ и Методии да би посрѣщнали помощъ и сжчувствие въ Цариградъ, то слѣдъ време не би тжрсили покровители въ Римъ, и Методии не би билъ ржкоположенъ за епископъ отъ папата. Но да оставиме това и да продължиме своятъ разсказъ.